Mládí je v hlavě

Saskia Burešová
Petra Černocká
Veronika Freimanová

Oliva Kindlová
Irena Mikešová
Dana Škorpilová

CPRESS

Mládí je v hlavě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

**Saskia Burešová, Petra Černocká, Veronika Freimanová,
Oliva Kindlová, Irena Mikešová, Dana Škorpilová**
Mládí je v hlavě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Mládí je v hlavě

Mládí je v hlavě

Saskia Burešová
Petra Černocká
Veronika Freimanová
Oliva Kindlová
Irena Mikešová
Dana Škorpilová

Bizbooks®

© Saskia Burešová Obdržálková, 2023
© Petra Černocká, 2023
© Veronika Freimanová, 2023
© Jarmila Frejtichová, 2023
Illustrations © Eliška Straková, 2023
Photos © Jaroslav Fikota, Monika Navrátilová, 2023
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-265-1190-8 (1. vydání, 2023)
ISBN e-knihy 978-80-253-1193-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-1194-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-1195-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

OBSAH

Úvod	8
Saskia Burešová	11
Oliva Kindlová	47
Veronika Freimanová	57
Irena Mikešová	83
Petra Černocká	93
Dana Škorpilová	145

ÚVOD

Vymyslet úvodní slovo k téhle knize nebylo úplně jednoduché. Na mysl mi pořád přicházela slova jako optimismus, moudrost, radost ze života… a současně všechna zněla tak nějak falešně a nabubřele. Ženy, se kterými se v knížce potkáte, totiž působí především úplně normálně – v tom nejpozitivnějším slova smyslu. Netrousí žádná filozofická „moudra", a právě proto si stojí za to je vyslechnout – to, co říkají, je poctivě odžité a každá z nich svou cestou dospěla k radostnému a vyrovnanému postoji k životu, postoji, díky kterému si na nich čas jakoby vylámal zuby.

Každá z nich je jiná, ale něco je spojuje – všechny dosáhly ve své profesi úspěchu, diváci a posluchači je milují, a i když si někdy prošly nelehkými obdobími, nezatrpkly a dokážou kolem sebe šířit radost a pohodu.

Rozhovory se Saskií Burešovou, Petrou Černockou a Veronikou Freimanovou jsou doplněny ještě dalšími třemi příspěvky od zajímavých a inspirujících žen: Oliva Kindlová dlouhé roky působila jako kostymérka v Československé a posléze České televizi a poradí vám, co na sebe ve zralém věku, Irena Mikešová je koučka a přináší zamyšlení nad

tím, co je důležité pro uchování si duševní pohody v „babičkovském“ věku – možná budete překvapeni. A konečně cvičitelka Dana Škorpilová coby inspirace pro ženy, které i po šedesátce mají chuť si „pořádně zařádit“.

Přeji vám hodně pohodových a inspirativních chvil při četbě a hlavně spoustu radosti v životě. Protože, jak říká Jean Cocteau: „Skutečného mládí dosahujeme ve zralých letech.“

SASKIA BUREŠOVÁ

ČLOVĚK SE NEPŘIŠEL NA SVĚT REKREOVAT

„Studna mládí existuje, je to vaše mysl, vaše nadání, kreativita, kterou vnášíte do svého života a života lidí, které milujete. Když se naučíte z tohoto zdroje čerpat, skutečně zvítězíte nad věkem."

—

Sophia Loren

Saskia Burešová je ikonickou tváří České televize. Léta promlouvala k divákům jako jedna z nejoblíbenějších hlasatelek, dnes ji vídáme každou neděli dopoledne v pořadu Kalendárium, který má už léta věrný okruh sledujících. Pro mnoho žen je Saskia Burešová vzorem toho, co vnímáme pod slovem dáma.

NEJDŘÍV BYCH ZABROUSILA KE KOŘENŮM. JAK VZPOMÍNÁTE NA RODIČE? JAKÁ BYLA RODINA, ZE KTERÉ POCHÁZÍTE?

Můj tatínek byl velký intelektuál, ovládal asi sedm světových jazyků. Byl překladatel a tlumočník, maminka milovala malířství, dokonce ho jeden čas studovala. Ona byla napůl Italka, tak byla taková hodně temperamentní, a tatínek to vyrovnával, protože on byl neobyčejný kliďas.

Díky němu jsem poznávala historii Prahy. Měli jsme takový rituál, že vždycky v neděli dopoledne maminka vařila a my jsme se procházeli Prahou. Protože byl tatínek hluboce věřící, první cesta vedla do kostela Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí. Tam jsme se pomodlili a poprosili, abychom i náš další život prožívali ve zdraví a štěstí. A pak jsme se šli projít. Tatínek mě naučil poznávat všechna zákoutí Prahy a její historii… Od té doby mám k Praze opravdu velice úzký vztah.

Moje vzpomínky jsou spojené i s vůněmi a zvuky. Přesně si vzpomínám, jak jsme se jednou procházeli po Maltézském náměstí, bylo tam takové zvláštní ticho a v tom tichu se odněkud z otevřeného okna, kde vlály bílé záclony, ozýval klavír. A z dalšího okna jsem cítila vůni nedělního oběda… Pro mě neděle doteď zůstala svátečním dnem.

KDYŽ JSTE SE ZMÍNILA O VAŠEM VZTAHU K PRAZE – MÁTE TU NĚJAKÉ OBLÍBENÉ MÍSTO?

Určitě Malou Stranu, takže jakmile můžu, pokaždé vytáhnu manžela na procházku po jejích uličkách. A když byl můj syn malý, tak vždycky v pátek, to už neměli odpoledne školu a před námi byl volný víkend, jsme spolu chodívali Královskou cestou ze Starého Města přes Karlův most na Malou Stranu. A tam jsme se vždycky zastavili v jedné pekárničce.
Vlastně to byl taky takový rituál, který mi evokuje vzpomínky na moje mateřství, jak to bylo báječné, mít dítě. A jak jsem ho, stejně jako můj tatínek mě, zasvěcovala do krás Prahy. A můj syn ji má taky dodnes moc rád.

MOC PĚKNĚ MLUVÍTE O RODIČÍCH, PŘITOM DNESKA JE TAKOVÁ MÓDA, ŽE SKORO VŠICHNI MAJÍ NĚJAKÁ TRAUMATA Z DĚTSTVÍ. VY EVIDENTNĚ NE.

Já prostě žádná traumata nemám. Vzpomínám na rodiče velmi hezky. U nás v rodině fakticky panovala vzájemná úcta. To bohužel dneska často v rodinách nevidím. Neexistovalo, aby se mluvilo vulgárně. Tatínek byl ze staré školy, dědeček, jeho otec, byl ředitel soudu v Plzni a ta rodina byla klasická stavovská. Když přišel dědeček od soudu, tak se lítalo, nosily se trepky, všichni v haptáku *(pozn. redakce – hapták je slovo, které se používalo v armádě, když někdo chtěl, aby vojáci stáli rovně a dívali se na něj; je to jako říct „pozor“).* Ne že by to vyžadoval, to vůbec ne, ale měl takovou přirozenou autoritu. Já bych si taky k tatínkovi nikdy nedovolila být drzá. Pro mě to byl otec s velkým O,

já si ho strašně vážila. Přitom na druhou stranu jsem se mu mohla se vším svěřit. Měli jsme spolu krásný vztah, možná i důvěrnější než s maminkou. Ta byla moc hodná, ale byla velmi temperamentní, takže já jsem chodila pro radu spíš za tatínkem. Vždycky jsme si spolu sedli, on totiž dovedl úžasně naslouchat… A když už mi bylo třeba osmnáct, tak jsme si spolu otevřeli láhev vína a povídali jsme si.

Tatínek hodně jezdil do Itálie, tlumočil především z italštiny. Italové mu nevěřili, že není rodilý mluvčí. Vždycky říkali: „Signore dottore, ty musíš být náš člověk." A tatínek se s nimi někdy sázel, třeba právě o lahev vína, a pak vytáhl pas a nikdo tomu nechtěl věřit.

Takže vždycky přivezl nějaké to víno a olivový olej a namáčeli jsme si chléb do olivového oleje, jak to dělají Italové, a zapíjeli to vínem a takhle jsme si vydrželi celý večer povídat a vzájemně si naslouchat. To jsou krásné vzpomínky.

TAKŽE PUBERTÁLNÍ VZDORY SE NEKONALY?

Nechci se chválit, ale vážně si nevzpomínám. Ale ani můj syn neměl žádnou pubertu, jak se o ní píše. Všichni mi říkali, ty nevíš, co máš. No já jsem jiného syna nepoznala, tak asi fakt nevím…

TO MÁTE DŮVOD BÝT OSUDU VDĚČNÁ. A TAK SE ZEPTÁM: ZA CO JEŠTĚ JSTE VDĚČNÁ?

Vděčná jsem za to, že jsem se vůbec narodila. To je obrovská klika, i když třeba bych si zvolila jiné místo. Ale vlastně ne, myslím, že ne. Jsem spokojená. Jsem životu vděčná, že ke mně byl milosrdný, že mohu dělat práci, kterou mám ráda, že mám rodinu. Mám pořád jednoho úžasného muže, báječného syna, báječné vnučky. To je dar!
Pokud jde o mou práci, tak původně jsem snila o herectví, ale různými cestami osudu jsem se dostala k profesi, kterou dneska dělám. A vůbec toho nelituju. Našla jsem se v ní a pořád mě těší. Díky ní stále získávám nové informace, poznávám nové lidi a vlastně nemůžu duševně zestárnout.

BEZ ČEHO BYSTE NEMOHLA BÝT?

Bez přátel, bez rodiny a do jisté míry by mi asi chyběla i práce. Nebo spíš činorodost. Představa, že je přede mnou prázdný den, by se mi nelíbila. Já musím mít den naplněný. I když třeba mám dovolenou, jsem na chalupě, ale musím mít nějakou činnost. Takže pleju, reju, sázím. A když mám doma volno, sepíšu si seznam, co musím udělat, a večer si kontroluju, jestli mám splněno. Odškrtávám si to.

TO JE PRÝ STRAŠNĚ DŮLEŽITÉ. ODŠKRTÁVÁNÍM SPLNĚNÝCH ÚKOLŮ SI PRÝ NABUZUJEME POZITIVNÍ HORMONY...

Já strašně nerada přepisuji nesplněné úkoly na další den. Vždycky chci mít všechno hotové. Jsem sice Lev, ale Lev